

APA VIE

(trilogie)

v o l u m u l 1

Căderea împăraților

Smart-Publishing
2017

Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL I	5
Între prevestire și derută	5
Trecut, prezent, gânduri de viitor	23
Vârsta îndrăzelii și a responsabilităților	61
Se poate mai mult, mai repede, dar și mai rău	87
De ce ți-e teamă, acolo te duci	99
O apă cum nu e alta	112
Nimic nu va mai fi la fel	124
Aceeași plecare, o nouă chemare	133
CAPITOLUL II	143
Mărgăritar printre prieteni	143
Pericole de Cingătoare	155
CAPITOLUL III	181
Târgul mare, înlesniri și neajunsuri	181
Comorile din rafturi	201
CAPITOLUL IV	211
O altă față a celor nevăzute	211
Smaraltele și Rubinele nu intră întotdeauna în același buzunar	215
Vocea compasiunii și nevoia brațelor puternice	221
Din vitregie în bătalie	228
Nașii vitejilor lovesc din nou	235
Vindecători de trup, sărăcie și... fântână	252
Casă mai bună decât tâlhăria	261
Primul asalt al întunericului	269
CAPITOLUL V	281
Toamna se scutură împărățiile	281
Mai mare, mai straniu, mai sever	285
Tărâmul nebănuit dar mult căutat	292
Pregătiri în ceasul al 13-lea	300
Nisip și umbre	305
Înlănțuirea infamiei	318
Limitele aduc învățături noi și tovarășii neobișnuite	321

CAPITOLUL VI.	331
Reinamici treziți din beznă	331
Frați (stră)vechi	337
Vremea alianțelor	345
Complicații de întoarcere	352
Doi în căutarea Misterului	375
Postele împărții au misiuni diferite	396
O lume mai întăritată	405
Cingătoarea fărădelegii și a colților de coșmar	415
Semne grele	422
Ler cu dor, inimă de vânt	433
[POSTFAȚĂ] <i>Alter ego contemporan</i>	445

Smart Publishing

Tel: 0731.057.359

Email: office@smart-publishing.ro

www.smart-publishing.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STACHECIAN

Apa vie / Stachecian. – București : Smart Publishing, 2017

3 vol.

ISBN 978-606-8823-94-2

Vol. 1. : Căderea împărățiilor. – 2017. – ISBN 978-606-8823-96-6

821.135.1

ISBN:

978-606-8823-96-6

Tehnoredactare:

Smart Publishing

Copertă:

Stachecian

Tipărit în România

Această carte este protejată prin dreptul de autor. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor, reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

© 2017 Stachecian • Toate drepturile rezervate

CAPITOLUL I

Între prevestire și derută

UMBRA NOPTII se adună tăcută în jurul ferestrelor luminate de lămpi cu ulei. Pruncii se cuibăresc mai abitir pe sub pături și nu mai există altceva pentru ei decât vocea caldă a părinților: *A fost odată ca niciodată, pe când se potcovea puricele cu 99 de oca de fier, făcea plopul pere și răchita micșunele, se luau mieii cu lupii de gât și se sărutau...* Vremurile acestea sunt ale poveștilor purtate prin viu grai, iar mai puțin ale cărților. Prin fața ochilor mici se derulează curând imagini fantastice, care îi poartă pe nesimțite în mrejele somnului adânc, neabătut, așa cum vine din încrederea copiilor în așezarea limpede și sigură a lumii, atunci când sunt feriți de știința greutăților ce-o apasă în lung și-n lat.

Libra se vede acum de sus, din turnul cu clopot, ca ținându-și respirația, fără nicio mișcare. Luminile caselor, asemănătoare unor licurici uriași, încep să se piardă una câte una. Este o noapte fără lună, doar cu stele și câțiva nori de primăvară târzie. Două făclii

mai rămân de veghe, una, în turn, și cealaltă, la intrarea dinspre drumul mare, împrejmuit de ogoare și pâlcuri de pădure. Satul este unul ca mai toate așezările din împărăție, legat spre centru și răsfrat spre margini, cu multe grădini lucrate și ateliere de meșteșugari. În mijloc se înalță conacul stăpânului, cu un etaj peste toată suflarea și o curte cât oricare alte trei, deoarece timpurile nu cunosc voința deplină a celor de rând. Dar oamenii nu trebuie să mai îndure fără speranță, ca în vremuri trecute, triste, înecate în suferință; frământările veacurilor au adus și dintre cei înțelepți printre mai marii împăraților noi, rămași mai mult cu numele peste întinderile ce-au început să vadă schimbări numeroase. Acestea au devenit dificil de ținut în voia coroanelor din tronul de aur, fie că au strâns supușii într-un clește de fier, fie că s-au aplecat asupra lor cu luminoasă îndrumare. Pentru că oamenii, buni sau răi, își mărginesc așezările pe nevoile, vorbirea și firea lor, indiferent dacă apără plaiurile strămoșești sau le câștigă prin biruință nedreaptă. Iar cei de bună-credință au văzut, nu de puține ori, venirile lacome ale celor nestatornici, războinici sau doar mișei.

Ținutul acesta, Cotul Mărgăritarului, a avut parte, din cele mai vechi istorisiri, de puterea inimilor cumsecade. Fiii și fiicele locurilor au rezistat, și-au întărit obiceiurile, au înfruntat și au alungat teribili răufăcători, ba chiar și înfricoșătoare creaturi, dacă ar fi să dăm crezare legendelor. Astăzi, deși rânduirea ține multe pământuri de partea stăpânului, spiritul e mai liber, dreptatea se împarte cu înțelepciunea bătrânilor învățați, iar toți cei care-și văd de treabă se bucură de roade îndestulătoare.

Getozak, gardianul tânăr din turn, are un aer oarecum mulțumit față de postul luat în primire la fiecare cinci zile. E mai plăcut aici, ferit de ploaie pe timp mohorât, iar noaptea e liniște, ceea ce îi dă o senzație de tihnă. Și-ar da casca jos, dar capul gol poate fi ușor observat și muștrat. Sulița stă rezemată la îndemână și scutul întins la picioare, recalificat pe post de castron: găzduiește un codru de pâine, o bucată de brânză și un măr. Zâmbește, întrevăzând chipul soției cum împachetează

merindele, și-și pipăie arcul de la spate cu ticul celui obișnuit să-l verifice la locul lui.

„Din fericire, nu am avut nevoie cu adevărat de el până acum. Doar ce-am pus tâlhari pe fugă“. Apoi, uitându-se spre clopotul încremenit: „Mă mănâncă pe mine palmele, dar sper să nu trag vreodată de sfoara asta“.

Gura mare a drumului de la intrarea în sat, astăzi nefortificată, păstrează amintirea zidurilor de altă dată. Face câteva semne frățești din torță și primește răspunsul celor trei gărzi de acolo. Cu o privire lungă, scrutează orizontul deasupra pădurii pe care o știe în beznă și cade peste alte gânduri: „Să tot fim prin mijlocul Smaraldului, după cum zic slujbașii când trec pe aici. M-aș duce și eu la târgul coroanei, trei solde spre vară, când sunt mai mulți negustori și drumuri mai puțin primejdioase“.

O bufniță îi distrage atenția, dintr-un stejar în apropiere. Încearcă să o zărească, dar unghiul nu e bun. Ca să își omoare timpul, ridică praștia și țintește vârful copacului, dorind să o vadă zburând. „Bu-hu-hu“ plesnește din aripi și descrie un arc de cerc prin fața turnului. Trece pe lângă roza vânturilor, nemișcată sub atenția cocoșului falnic, apoi continuă zborul spre un acoperiș lunguieț, din lemn și stuf. Plutește de aterizare peste grădina pregătită pentru a doua zi, unde așteaptă diverse unelte, roaba și gălețile de apă. Mansarda dezvăluie un geam mic, iar lumina palidă a unei lumânări abate pasărea nopții spre cumpăna pietrei de măcinat, de unde poate studia în taină interiorul odăii.

Este casa lui Nalbian. A adormit peste așternuturile nedesfăcute, cu o legătură de scrieri în mână. Merge la dascăl pentru învățătură și a reușit să facă rost, prin trudă și noroc, de câteva pagini în stare bunicică. Îi plac în mod deosebit cele cu ilustrații încă neșterse și chiar urme de culoare pe pieile bătute sau scoarța de copac tratată. Le ține cu mare îngrijire și, din când în când, le cercetează cu drag.

Al doilea bu-hu-hu îl trezește. Se uită chiorăș la lumânare, se ridică și verifică prin ușa întredeschisă dacă mai este cineva treaz în casă. Nici de jos, unde dorm ai lui, și nici din partea cealaltă a

podului, unde doarme sora mai mare, nu se aude nimic. Renunță să mai închidă ușa care scârțâie, stinge lumânarea și desface un colț de pat. Apoi se răzgândește: „Să rămână curat mai mult timp, să nu mai spele fetele“. Se întinde pe preșul lung și gros, căscând să-i trosnească maxilarele. Părul negru ca de corb arată tinerețea, chiar dacă palmele sale sunt destul de muncite. Ochii, la fel de negri, adânci și cercetători, dezvăluie că spiritul are și el încercările sale, uneori mai mari ca ale palmelor și, poate, prea rătăcitoare. Trupul slăbuț, zvelt, este al unui adolescent ce dorește să viseze lucruri minunate în noaptea care-a început.

„Mâine-poimâine poate o ung...“, își spune, pentru a câta oară, Nalbian. Dar timpul nu-i ajunge niciodată și pentru ușa asta; dacă are un ceas liber, preferă s-o zbughească la râu sau pădure, singur ori alături de prietenii săi. Nu de puține ori poartă condeiul din cărbune și oprește la dascălul Vifon sau se strecoară-lă conac în camera cu o mică, dar prețuită, bibliotecă. Mama sa lucrează la bucătăria stăpânului de pământuri, tatăl, la recoltele și grijile satului, ca mai toți bărbații, iar el și sora lui ajută pe unde pot și țin treburile casei. Adoarme punându-și în gând să se trezească peste câteva ore, înaintea cocoșilor, pentru a merge la fântâna din ceair, la margine, spre colinele drumetilor vechi. E chiar pe malul Mărgăritarului, râul care îmbrățișează satul ca un semicerc înainte de a-și vedea de călătoria sa. Este cea mai apropiată și mai mică fântână dintre cele trei, tot atâtea câte drumuri ies din sat. Și mai este puțul din curtea conacului, cândva rezervat privilegiaților, dar care, din ceva neatenție, acum trebuie curățat și limpezit. Iar el trebuie să ducă primele găleți cu apă la bucătăria unde mama sa și alte femei se vor apuca de treabă dis-de-diminează.

Tiptil-tiptil, cu încălțările în mână, coboară treptele care, încăpățănate, vor să dea binețe din încheieturi.

– Adu-mi și mie o găleată-n plus... Vreau să spăl podeaua și să fac o socată.

Vorbele Cassiei, sora lui, se pierd odată cu nasul afundat mai tare în perna cu fulgi, din care se mai aude „îmh, mai stau puțin“.

Ultimele trepte sunt mai ascultătoare, dar știe că nu este primul trezit.

– Ai grijă, mamă, e rece.

– Și ia ciomagul ăla pus după ușă, poate dai iar peste mistreți. Nu-i mai încerca tu ca breazu’.

– Mai bine zi de urs, să nu mai stea să-l vadă, că tare curios mai e, zice maică-sa cu cotul în spinarea tătânelui care încă nu s-a ridicat pe marginea patului.

– Da, așa, așa. Hai că știe el...

Nalbian iese afară, strânge pe glezne șnurul tălpilor de piele și încearcă puțină înviorare. Deși nu e foarte frig, ceva aburi pe gură și fiori peste ceafă leagă scurtă prietenie cu căldura degajată de trupul proaspăt ieșit din culcuș. „Arrrrr, puțin la coate, puțin la genunchi, uite-așa, gata. Stai să vezi când mă stropesc cu apă din râu, curaj!“

Cu ochii încă împlețiți în dulceața somnului, pune parul cu găleți pe umeri și iese pe poartă. Drumul este presărat cu pietre până la ultima casă, apoi doar pământ bătătorit, acceptabil în lipsa vreunei ploi mai serioase. Piciorul sigur înaintea prin beznă, cunoaște fiecare denivelare, face în jur de două sute de pași până la marginea locuită. Un câine îl simte și vine la gard, se cunosc, dar Nalbian îi cere să păstreze liniștea. Orăntăniile încă dorm, doar cocoșii se foiesc în așteptarea mijirii primei raze de lumină pe care numai ei o ghicesc.

A ieșit de pe piatră, urcă acum colina mică pe care se află hanul abandonat, astăzi bun doar pentru lemne și adăpostul animalelor surprinse de furtuni. Este drumul vechi, folosit pentru mers la păscut și la fântâna fără jgheab de adăpat, întrucât râul se așterne ascultător la numai o aruncătură de băț. Rumegătoarele și caii din partea aceasta a satului fac dimineța popas pe malul

stâng, iar seara, pe malul drept, înainte să treacă podul de bușteni, spre și dinspre pășune. Însă cele mai bucurtoare și vocale sunt rațele și găștele, ce se grămădesc cu primul gând de trezire pe la porțile oamenilor, așteptând eliberarea spre Raiul apei curgătoare.

Se apleacă peste o tufă și își umezește mâinile în rouă, în timp ce o mierlă își începe trîlul în apropiere. Găsește o narcisă încă înflorită, pregătită să înalțe capul în lumina zilei, și îi admiră gingășia. Nici nu își dă seama că s-a oprit, dar, chiar și când realizează acest lucru, zâmbește surprins și rămâne pe loc. „De ce a înflorit minunăția asta?” Ridică privirea cu o întrebare asemănătoare asupra cântecului micii zburătoare cu cioc portocaliu. „Nu știu, dar mă bucură frumusețea pe care o aduc.”

După hanul vechi, se coboară lin spre râu și fântână. Încă de sus, firul apei se ghicește-n noapte clipocind nestematele cerului. „Poate de aici îi vine numele, Mărgăritar.” Fântâna îngrijită și limpede este pe stînga, pietruită de jur împrejur și supravegheată de câțiva arbuști împlețiți peste băncile vechi de bolovani ciopliți.

„Hm? Se vede cineva printre...” Nalbian se oprește la câțiva zeci de pași, aude glasuri. Nu unul, cel puțin două. Deși primul instinct este să se anunțe cu un salut, ceva îl reține. „Parcă e și un felinar, o candelă aprinsă.” Întețind urechea, prinde cuvinte de neînțeles. „Sună a rugăciune?” Înaintează încet, nehotărât dacă să se dezvăluie brusc sau să mai aștepte. Își dă seama că a lăsat ușor cobilița cu găleți în urma lui. „Uite că a nimerit-o cumva tata, de data asta; să fi luat ciomagul ăla? Dar parcă-s șoapte de femei.”

Într-adevăr, printre frunzele ultimului coacăz, care se anunță bogat și anul acesta, observă trei femei îmbrăcate cu haine albe, lungi, și câte un giuvaer străveziu sau roșiatic pe șiraguri simple. Pe fântână au așezat o scândură îngustă, iar în mijlocul ei, chiar deasupra căderii adânci, se odihnește o cupă argintie. Femeile își ondulează din când în când palmele în jurul sau deasupra ei. Șoaptele lor necunoscute se opresc când, la un moment dat, una dintre ele, al cărei giuvaer pare să își schimbe nuanțele, privește cerul, apoi luciul fântânii și anunță:

– Luceafărul, se vede în apă acum.

Nalbian aștește și el astrul dimineții care, într-adevăr, se află deasupra lor. Fiecare dintre femei își apropie cele două mâini, cu palmele în sus, ca în trei văi din care ar trebui să curgă ceva, și le țin înspre cupă în timp ce pornesc o cântare:

*În picioare el să steie
Numai bine să culeagă
Și să semene de bine.
Nourii de vin deasupra-i,
Cugetul va ști s-aleagă.
Îngerii să-l aibă-n pază
Și la bune și la grele,
Spre lumină el să vază
Și când are-n jur zăbrele.*

Nalbian ascultă fermecat, ținându-și respirația. I se pare ireal și, deși vrea să se dumirească despre ce este vorba, nu poate să-și mute atenția de la cântecul ce se ondulează în taina nopții ca o adiere caldă. Simte fiori pe șira spinării. După alte câteva versuri, se aude primul cocoș. Ziua a învins noaptea.

Cântarea se oprește. Abia acum Nalbian trage aer adânc în piept și, în liniștea lăsată, este auzit. Una dintre femei este lângă el din doi pași. Se ridică rușinat.

– Am fost urmărite!

– Nu, nu! Adică, doar ce-am venit, nu v-am urmărit. Dacă nu mă înșel...

– Da, am neamuri în sat, mă știi. Apoi, întorcându-se către celelalte: ce facem acum?

Cea mai în vârstă femeie se apropie și ea cu mâinile în șold:

– Păi așa îți arde, măi Nalbian? Cine te-a nvățat?

Nalbian o recunoaște pe nevasta brutarului, Peltrina. Nu e cea mai prietenoasă cunoștință a lui, înfipță, cam critică, dar te poți înțelege cu ea. Mai puțin dacă e convinsă că nu ești brânză bună, însă Nalbian, din fericire, nu i-a intrat până acum în categoria asta.

– Nu am vrut, sincer, am venit pentru apă și...

– Nu e puțin cam devreme? Cumva ai auzit pe la cineva...

– Ba chiar deloc. E neplăcut și pentru mine că nu mă credeți, uite gălețile, se întoarce el spre cobiliță, puțin descurajat. Dar, aici... parcă ați făcut niște... descântece?

– Descântece... ah, ce facem cu el? Pedepsim? caută brutăreasa spre a treia femeie.

Aceasta, cu picioarele goale și candela în mână, pășește încet peste pietrele umede. Nalbian o poate vedea mai bine acum. Nu îi poate da o vârstă, ca și cum timpul s-a oprit pe chipul ei, și, deși nu o cunoaște, înțelege că este cumva conducătoarea lor. Se așteaptă să continue muștruluiiala, dar fața îi rămâne senină. Observă că giuvaierul ei s-a oprit la o culoare verde-azurie.

– Ce știi tu, flăcău, ce am făcut noi mai înainte? întreabă ea blând.

– Ăă... ceva de bine, dacă mă-ntrebați pe mine. Cântecul acela...

– Da.

– Dar... pentru cine?

– Pentru un pui de om.

Nalbian se uită mai bine în jur, frământându-și sprâncelele. Nu i-a scăpat nicio bancă, niciun tufiș, nu zărește niciun scrânciob sau păturică ce poate adăposti vreun copil, mai mare sau mai mic. Își încearcă memoria, individuală, colectivă, căutând printre știutele părinților, bătrânilor, cărților. N-a mai auzit așa ceva. „Doar n-o fi...” Cu sfială, face ochii mari spre ea:

– Ca niște ursitoare? întreabă dintr-o bucată, încet.

Femeia zâmbește afirmativ și încrucișează mâinile pe poala rochiei lungi, cu grijă să țină candela dreaptă.

– Oo, șoptește el, minunându-se. Deci, există așa ceva? Dar cum? continuă tot în șoptă, ca înfripat în mijlocul unei taine nebănuite.

– Apa este pentru el. Am fi dus-o pe ascuns, să-l umezim cu ea.

– Nu știam că vine un copil azi. Cine? Și de ce... de ce „am fi dus-o”? Am stricat ceva?

– Aa, păi da, vezi? se grăbește Peltrina, mai domolită însă

ca prima oară. Dar pare la fel de surprinsă și, neștiind cum să continue, o privește mai departe pe ursitoarea necunoscută. Aceasta prinde ușor umărul flăcăului, spre a-l mai liniști. Nalbian are impresia că femeia este luminată ca de o candelă mai puternică decât cea pe care o ține în mână, iar șuvițele ei lucesc mai auriu ca până acum.

– Noi nu o mai putem duce, odată ce ne-ai descoperit. Dar nu este nimic pierdut.

– Pot face eu ceva? se înseninează Nalbian, cu speranță.

– Da, duci tu cupa.

Și tânărul, și celelalte ursitoare, rămân surprinși. Nalbian nu vede însă reacția femeilor.

– Dacă doar așa, sigur! Unde, mă duc, repar totul! Acum caută spre fețele cunoscute, așteptând un nume de libreen. Numai că nici ele un par să îl dețină. Străina nu-i dă timp să-și pună întrebări:

– Nu-ți putem spune, îți revine datoria să cauți singur. Acum este în încredințarea ta. Trebuie să afli, până se ridică soarele drept pe cer, casa în care a apărut suflet în dimineața asta și să spui: „lumină inimii”. Dar, fii cu băgare de seamă, nu ai voie să vorbești nimic, mult timp de acum încolo!

Nalbian înghite în sec, cu gândul la căutarea pe care trebuie să o pregătească. Va fi mult mai greu fără să își mărturisească misiunea celorlalți. Dar este hotărât să îndrepte greșeala, iar copilul acela, deși nu a auzit de ursitoare decât în basme și în cântecele vechi, poate că are mare nevoie de apa asta.

– Da, șoptește el. O duc. Dar dacă nu găsesc... ori dacă nu reușesc?

– Tu caută bine. Iar, dacă nu afli, nu o arunci, în niciun caz. O bei.

– Nu, nu, o duc cui îi trebuie.

– Foarte bine, așa să faci. Doar dacă... zâmbește străina.

Celelalte ursitoare îi înmânează cupa. Îi amintesc cu apăsare să nu mai vorbească nimănui despre așa ceva, nici măcar lor. Apoi femeile îl lasă și se pierd grăbite înspre sat.

Cu privirea lungă, binișor după primele sulite de lumină ale dimineții, Nalbian își dă seama că are o sută de întrebări. Își mușcă buzele a ciudă, dar este în vraja momentului. O bucată de fantezie ruptă din basme este, iată, adusă la viață în zilele lui, în satul lui. „Oare moașa mare sau bătrânii cu binecuvântări de naștere știu asta?” După alte clipe de reverie, coboară brusc pe pământ cu o întrebare mult mai practică: „Și cum, Doamne iartă-mă, stropesc eu copilul? Pândesc la geam și arunc după el? Mă umflă ăștia cu sorcova, mă alungă din sat... Nu m-au lămurit, poate trebuie doar să-l las pe pervaz?”, se încruntă privind atent pocalul argintiu cu ceva încrustații fine, speră el revelatoare pentru alții. „Mătușa Lenaka, sigur, ea trebuie că știe. D'aia au insistat să mă grăbesc, cât încă este acolo. Nu degeaba a moșit tot satul de-aproape jumătate de veac.”

Cu gândul zburând de la una la alta, își clătește ochii, umple gălețile și le zvârle pe bârna de pe umeri. Prinde cupa într-o mână grijulie și se grăbește spre casă, cu gândul să acopere gura pocalului pentru a nu se vărsa din apă. „Mda, o să întârzie la conac... săraca mama.”

X

Cassia strâmbă din buze și își pune mâinile în șold cu oțărare drăgăstoasă.

– Cum adică nu este apa mea? Nu ai ajuns la conac?

– Uh, surioară, să vezi cum m-am așezat doar o clipă acolo, știi, în ceair, mi s-a părut că văd stele căzătoare... Și cum, necum, m-a dovedit somnul.

Tare nu-i place să mintă. Și ce i-ar mai spune și ei întâmplarea. Între timp, cupa e acoperită și bandajată bine, să stea dreaptă în desaga mică de cânepă moale, cu brăduți verzi croiți de mamă-sa demult, pe care și-a pus-o cruciș peste umăr, după gât.

– Of, of, măi, măi... oftează Cassia, ciufulindu-l. Nu mai este puștiul de altă dată, dar ei încă îi place să-l alinte. Cu cititul și filosofile tale noaptea, uite cum te prinde oboseala. Na, acum, asta e, deretic, că nici de mâncare nu-mi lași, aruncă ea mai cu năduf. Dar într-un ceas mi-aduci, da?

– Încerc, să văd ce treburi mai apasă, răspunde Nalbian în fugă spre ușă, mușcându-și limba.

– Ceee? Cum adică, stai! Cassia e nemulțumită, dar nu mai are cui să vorbească. Îl vede pe geam cum înfașcă deja cobilița cu gălețile pline, aprobă rapid cererea găștelor și-o zbughește-n urma lor pe poartă. „La o adică, ia stai, frate, de ce ai mai venit întâi acasă?” se miră ea cu întârziere. „Bine că mai e apă de băut și încă ceva în albie, că-l mâncam.”

Conacul stăpânului nu e departe, se vede turnul cu clopot peste vârfuri de trei brazi. Pe acolo este intrarea din spate a curții cu grădini frumos îngrijite de Arbopyn. Între două vârste, cu multă pasiune de la moșul său, deosebește fir, frunză și bob de la zeci de stânjeni. Cu sfaturile și priciperea sa, odată cu venirea primăverii, grădinile oamenilor și ochiurile sălbatice sunt vindecate, desenate și cochetate, după posibilități, mai ales prin mâinile tinerelor. Lui Arbopyn îi plac mult și caii. Ține trei de seamă și mai ia în îngrijire pe cei bătrâni care încep să se-ndoaie pe la oameni, nu-l lasă inima.

Spre capătul aleii prinde spatele unui car ce duce oameni la câmp sau la pădure. „O fi și tata în asta”, dar lumina este încă slabă și nici încordarea ochilor nu îi dezvăluie pălăria binecunoscută.

Lucrările nu sunt atât de întinse în jurul satului cum se întâmplă în zilele noastre, iar Nalbian se duce mereu pe jos să pună umărul, când astfel vine treaba. Așezările din aceste vremuri ajung pe la vreo cincizeci de case, iar, când trec de sută, sunt deja măricele. Libra este undeva între. Astfel încât grădinile oamenilor, apoi cele comune și câmpurile măginașe, asigură traiul celor de aici, atât timp când sunt în pace și gospodari, iar stăpânul nu are mintea tulburată de asprime. De-a lungul Mărgăritarului sunt multe vatre cu vechime și se aude că încă se mai așază oameni,

mai ales spre târgul mare, la curtea împăratului. Până acolo, hăt, departe, râul primește și alte ape, se face mare cât să nu tragă arcașul cel mai strașnic de pe un mal pe altul. Apoi, se zice că și puhoiul acela se aruncă, peste alte șapte ținuturi, în brațele unei mări întinse cât vezi cu ochii, după unii, până la marginea pământului.

Începe să se audă câte un behăit, muget sau nechezat, pesemne animalele se pregătesc să iasă. Prin fânețe în spatele caselor, la islaz sau pășuni mai mici, purtate de puștani care trag la sorți de cu fiecare seară, în zarvă și bolboroseli. Lui i-a trecut vârsta, nu poate spune că-i duce dorul acestei îndelednicirii. I-au lăsat gust amar unele gâlceve cu băieții mai răutăcioși și reproșurile din partea sătenilor cam iuți la judecată, ba pentru vreun animal julit, împiedicat sau atacat de vreo fiară, ba pentru intrare în livezi sau rupere de garduri. Nu că acum lumea s-ar pupa pe toate drumurile-n sat, dintr-un capăt în altul, iar ce-l supără în continuare cel mai tare este nedreptatea, mai ales cu dinadinsul. Despre tâlhari și alți mișei, ce să mai vorbim, lumea lui s-a zdruncinat bine când a aflat de existența lor, copil fiind, și nu rareori îndreaptă privirea spre cer, întrebând ce-i de făcut. De când a deschis ochii în colțul acesta de lume și-a văzut o dată neamul în mare tulburare, să fi avut vreo șapte ani, în înfruntare cu oastea unui despot negru la inimă, venit din colțuri renegate ale împărăției. Izbânda a venit cum vine mai totdeauna când oamenii de bine își dau mâna și, astfel, tot ținutul, cu ceva oștire de la împărăție, a putut să-l alunge. Alte dăți, obișnuința a timpurilor, dar greutate și spaimă în inima sa, tâlharii încearcă vigilența locului, mai ales în miezul nopții.

Sufletist de fel, încă de prunc deschis ca o carte cu file albe să absoarbă minunățiile lumii pe ele, nu a știut să suporte astfel de lucruri, așa că le-a adunat într-un bagaj ponosit, pe care și-l cunoaște foarte bine. Nici în casa părintească și nici mulțumitor în vorbele bătrânilor nu a găsit neapărat răspunsuri vindecătoare, dar nici nu prea a insistat, poate și de rușine, văzând că, în general, oamenii își găsesc un echilibru. Iar dacă

îndrăznește mai mult cu întrebările, primește în cele din urmă o doză de mirare, ridicată din constatarea celui alt că este, totuși, destulă așezare și justete în rânduiala timpului, în plus, de ce și-ar bate capul fără să aibă un necaz. Și poate că așa este, dar nu cât să liniștească inima sa. Inclusiv cântecele lumii vechi și cele de spirit vorbesc despre multele umbre din sufletele oamenilor, încă de la facerea lumii, și tare ar vrea el să vorbească mai multe cu înțelepții. „Poate mai încolo. Sau poate chiar trebuie să fac ca ceilalți, să fiu în lege și atât. Oi avea eu prea mult timp liber, vorba cuiva, și n-am ce face cu mintea.“

Făcându-și planul de unde să înceapă căutările nou-născutului și pipăind, din când în când, desaga, la poarta conacului se întâlnește cu Denaia, una dintre femeile care lucrează cu mama lui.

– Bună dimineața!

– Bună, bună să fie. Ce faci, Nalbian, mama ta cred că deja a venit. A câta apă aduci?

– Am avut ceva rețineri pe acasă, asta e abia prima, lasă el ochii-n pământ cu o privire preocupată, sperând ca femeia să nu mai întrebe nimic.

– Ai, cred că te-așteaptă mamă-ta după ușă, cu buza de-un metru...

– Lasă, mătușă, o îmbunez eu. Doar ce cred c-a pus lista de bucate la cale. Dar azi e vreun ospăț, ceva, sau numai bătrânii, la sfat cu stăpânul, ca de obicei? găsește Nalbian momentul potrivit pentru o iscodire.

– Ca de obicei, băiete. Și Arbopyn, azi cu aranjamente pentru livadă. Nimeni altcineva, că nu știu să fi venit vreun sol.

– Aha. Ei, până de Însorita Cireșului mai avem juma' de lună... Așteptăm, o să fie frumos, cântece, ospăț la grădina mare. Sau o mai fi ceva până atunci?

– Așa, și se lungesc urechile după distracție, ai! Da, o să fie frumos, facem dospituri cu dulceață și...

– Ehh, nicio veselie de prunc nou, nicio nuntă până atunci? se grăbește Nalbian, văzând că au ajuns la ușa conacului, unde îi întâmpină străjerul. Cu toții își dau binețe.